

[Hækkerup.]

Hænder, men det er de smaa og ganske betydningsløse Biografer, Biografer, som kun foreviser et rent Minimum af de Films, der i det hele taget bliver fremvist i Norge.

Naar det ærede Medlem Hr. Chr. Søgaard nu nævnte nogle Tal, der ganske vist var nogle Aar gamle, vil jeg sige, at disse Tal, løserevet fra deres Forbindelse, uden at man kan se, i hvilken Sammenhæng de har staaet, beviser ingen Verdens Ting. Det, jeg har ønsket med mit Indlæg for kommunal Drift, var, at de forskellige Partier skulde gaa ind i en virkelig saglig Forhandling og Undersøgelse af, hvilken Form for Biografteaterdrift der er bedst, økonomisk, kulturelt og kunstnerisk.

Det er det, jeg har opfordret de forskellige Partier til, og det er min Overbevisning, at hvis man vil dette, og hvis man vil tage alle Forhold i Betragtning, kommer man nu en Gang ikke udenom den kommunale Drift. Der er ingen her i denne Sal, som tør gaa over til at gøre Biografteaterdriften fri, fordi man ved, at det ganske uvægerligt vil føre til, at fremmed Kapital erobrer Biografteatrene. Ja, siger man saa, men selv om man har kommunal Drift, skal Kommunen jo alligevel henvende sig til de udenlandske Filmselskaber for at faa Films. Det er rigtigt, men der er den Forskel, at naar Kommunen har Biografteatret, kan den forhandle med de forskellige Filmsudlejningsselskaber, men er det et Filmsudlejningsselskab, der reelt ejer Biografteatret, kommer Biografteatret til at tage sine Billeder derfra. Det er den store Forskel, som dog sikkert enhver maa kunne faa Øje paa.

Maa jeg for øvrigt sige til det ærede Medlem Fru Elna Munch, som stillede sig mest velvilligt overfor mine Betragtninger, at det undrer mig, at det ærede Medlem alligevel ikke vilde anbefale kommunal Drift. Der fandtes i „Politiken“ for den 6. Juli 1927 en Artikel om Uddelingen af en Biografteaterbevilling her i Byen; det var, da Nordisk Film havde mistet sin Bevilling, og denne blev givet til en Fru Osten og en Journalist Holger Rosenberg, en Bortgivelse, som blev i allerhøjeste Grad kritiseret, og da tog „Politiken“ meget stærkt til Orde for, at i hvert Fald Udstedelsen af Bevilling skulde overlades Kommunen, for det var den eneste sikre Vej at gaa; Bladet turde ikke anbefale fri Næring, og overfor det nuværende Bevilningssystem og dets Udførelse i Praksis anvendte Bladet overmaade stærke Ord.

Den højtærede Minister udtalte, at

jeg skulde være meget forsigtig med at fremføre Avisreferater, for man kan ikke stole paa Aviserne. Jeg vil dertil sige, at med Undtagelse af den socialdemokratiske Presse nærer jeg ogsaa den største Mistro til Aviser; det er heller ikke min Opgave at fremdrage Avisreferater, men der er offentligt fremkommet Oplysninger af Interesse for den Sag, vi her behandler, og saa spørger jeg den højtærede Justitsminister, om disse Oplysninger er rigtige.

Det er af saglige Grunde, jeg har fremdraget dem, idet jeg henviste til en bestemt Avis. Den Mand, den Filmsinstruktør, som jeg sigtede til, var netop Benjamin Christensen, og der staaer i det nævnte Blad anført, at han bor i Amerika og har boet der i flere Aar, men aarlig faar 17 000 Kr. for sin Halvdel af Bevillingen til et Biografteater, der vistnok hedder „Parkteatret“.

Hvis dette er rigtigt, er det ulovligt og ganske urimeligt, og jeg har ønsket at fremdrage det, for at de ansvarlige Myndigheder kunde blive opmærksomme paa Forholdet. Jeg vil yderligere i Udvalget forlange, at der bliver anstillet nøjagtige og paalidelige Undersøgelser af, hvorledes det forholder sig med Udnyttelsen af de Biografteaterbevillinger, der er bortgivet.

Jeg kan yderligere sige, at naar jeg anførte, at der i det nævnte Blad stod, at der havde været Repræsentanter for „Borgernes Hus“ hos Justitsministeren og Politimesteren, er dette rigtigt; det var ikke „Barnets Hus“, jeg sigtede til, det var ingen Fortællelse fra min Side; der stod saaledes i Bladet, og derfor mente jeg, at ogsaa dette kunde det have Interesse at faa oplyst. At man, naar man har Bevillingssystemet, som man har det nu, giver Bevillinger til humane Institutioner som „Barnets Hus“ og lignende, har jeg aldrig udtalt mig imod; det finder jeg meget bedre end, at man drysser Bevillinger ud til ganske tilfældige Mennesker.

Det er for Resten meget ejendommeligt, at ingen af de Talere, der har haft Ordet, heller ikke den højtærede Minister, finder det nuværende System godt eller mener, at man ikke kan finde noget bedre. Det ærede Medlem Hr. C. J. F. Sven anførte, at vi i Loven skulde indføre strengere Bestemmelser om, hvem der skulde have Bevillinger: de maatte kun gives til Enkeltmand o. s. v. Men hvad hjælper det, at man sætter strengere Bestemmelser? Det kan maaske blive lidt lettere for Ministeren at affeje en hel Del Ansøgere, men det vil alligevel være saaledes, at hver Gang der er en Bevilling at give bort, møder der mindst 10 eller 20